

Nászta Katalin
ÉNEK AZ ÉLŐKNEK

versek 2017

Ének az élőknek

*még élsz, most
hát neked írok
milyen sokat
jelent a mosolyod
nem is látlak
csak hallom a sorok
közti kuncogást
bugyborékol az öröm
ezt akarom inkább
itt vagyok
a net másik oldalán
ha megfordítod
látni arcomat
neked ragyog*

*hát nem hazudik
a halál rólam?
mikor itt ücsörgök
a papír mögött
sorokba szedetten
fogvacogva*

*dermedten
majd felolvadt
állapotban
nincs hatalma
felettem
Isten szeme rajtunk
nem tud kivenni
a halál magunkból*

*eljegyezték
ujjunkon a gyűrű
menyasszony vagyunk
nem izé, mi a szösz
hullatestű
lelkek*

égig énekellek!

Vers/sír/ás

mikor meghalt az első fiú, akit szerettem
AKKOR LEGYINTETT MEG ELŐSZÖR A
HALÁL

addig azt hittem, akiket szerettem
mindig megmaradnak, nem talál-
hatja őket semmi, csak éppen távol
élnek tőlem, nem velem, nélkülem
de lesznek és mindig...
aztán meghalt a második is,
és sorra jöttek mind a halottak
mint valami szörnyű panoptikumban
most újra felbukkant bennem hosszú soruk
velük meghalt belőlem is valami
vagy én viszem tovább őket magamban?
bennem élnek? amíg emlékezem?
az emberek olyan sok mindent
összebeszélnek
és nincs akinek higgyek
biztosan
és ezt is csak azért tudom most kimondani így
mert a fazékból, ami folyton fortyog bennem
kimertem azt a könnyű fölösleg-
habot, ami mindig eltakarja
a lényegét, ami bent a mélyet marja
nem akarok rímekben beszélni

nem akarok táncolva emlékezni
és senkit nem vigasztal, engem se, ha mondom
veletek haltam meg én is a porondon
kicsit, de egyre többször és mind többet magamból
nálatok hagyok, elvisztek, sírotokból
már hegymagas épül fölém a jajszavakból
mikor mindenki elmegy már nem lesz szavatok
nincs kinek szólni, és nincs mit, és minek
ki érthetné, nincs, és más ki érti meg?
lassan a pusztulásba, mint képbe beleégünk
akik meg itt maradnak, jönnek utánunk végül
majd rendre elfogyunk, kihál a föld s az Isten
új eget, földet teremt, kinek lesz helye ott fenn
egyre inkább érzem, csak szeretetből vagyok
s hogy rendre leszakadnak az embereim, tagok
maradnak ki belőlem, elhagynak sorra mind
csak még a szívem bírja, még egy kis ideig
mert hátha megírom mégis azt a szomorú verset
amitől maga Isten visszatér hozzánk csendben